

det i mange Henseender beundringsværdige private Arbejde, der udfoldes i denne Sags Tjeneste, paa visse Omraader er blevet taget Afstand fra Hvertallets Forslag. Paa den anden Side skal det villigt indrømmes, at der netop i de Aar, der ere gaaede, siden Kommissionen afgav sin Betænkning, fra selve de private Institutioners Side er foregaaet et samfende og organisatorisk Arbejde, som Ministeriet ikke blot har anset det som en Blygt at drage sig til Nytte, men som ogsaa meget har lettet den ved Lovforslaget tilstræbte Ordning og vil kunne give denne et Indhold og en Betydning, som den ellers til Dels havde maattet faa. — I øvrigt skal her bemærkes, at de nævnte mere principielle Betæneligheder selvfølgelig ikke have hindret, at Ministeriet paa en Række særdeles vigtige Punkter med Paaskønnelse har kunnet bygge Bestemmelser i Lovforslaget paa Kommissionens Forslag.

Den Styrke og Berettigelse, hvormed Kræbet om Statens Forsorgsmyndighed er rejst, beror for en væsentlig Del paa Erkendelsen af de Farer for Stat og Samfund, som en om sig gripende sædelig Vanart hos Børnene rummer. Allerede Kommissionen har søgt ad rent statistisk Vej at komme til Klarhed over Forholdet i saa Henseende, og disse statistiske Oplysninger har Ministeriet søgt dels at supplere, dels nærmere at udføre (Bilag I). Det siger sig selv, at der først paa det kriminelle Omraade overhovedet er Mulighed til Stede for at tilvejebringe et nogenlunde paalideligt statistisk Materiale. Men hvad der i saa Henseende kan oplyses, kaster i Virkeligheden til en vis Grad ogsaa Lys over Betydningen af den sædelige Vanrøgt og Vanart som saadan, idet selve de begaaede kriminelle Forsejler have deres Oprindelse herfra. Imidlertid frembyder der sig — som det nærmere fremgaa af den til de statistiske Tabeller knyttede Tekst Sp. 3167 — selv ved Kriminalstatistiken en væsentlig Ulempe, idet den i sin hidtil foreliggende Skikkelse vel oplyser Antallet af Domsfældelser, men ikke det i denne Forbindelse særlig betydningsfulde Spørgsmaal om Antallet af dømt og straffede Personer. Der er flere Omstændigheder, der tyde paa, at netop blandt de unge Personer, der straffes, er Tilbagefaldet stort. Men selv om derfor Domsfældernes Tal maa reduceres noget, før det oplyser noget om selve Kriminaliteten, er paa den anden Side selve den stærke Tilbøjelighed til Tilbagefald et Fænomen, der i høj Grad bør paatalde Opmærksomheden. Hvorledes de kriminalstatistiske Resultater stiller sig, vil — med den nævnte Restriktion — fremgaa af de i Bilag I optagne Tabeller og de dertil knyttede

Bemærkninger, til hvilke her i det hele henvises. Allerede selve Stigningen gennem Mærene af den almindelige Kriminalitet (o: Kriminaliteten under eet for alle Aldersklasser, der overhovedet falde inden for Straffeloven), er i denne Forbindelse af Betydning, ikke blot fordi en Tilvækst af Børneforbrydelserne selvfølgelig tæller med her, men ogsaa fordi Forbrydere-rekruteringen i saa stort Omfang foregaaer paa de tidligere Aldersstrin. Den foreliggende Stigning fra 1871—75 til 1891—96 med 17,7 pCt. for Mænd og 6,0 pCt. for Kvinder er derfor i og for sig Opmærksomhed værd. Men langt uheldigere stiller Forholdet sig for selve de yngste Aldersklassers Bedkommende. Man maa i saa Henseende ikke lade sig vilde lede af, at Statistiken siden 1890 viser Nedgang i Antallet af Straffedomme over Børn (o: under 15 Aar). For det første er der for Drenges Bedkommende inden for den nævnte 26-aarige Periode en Stigning af 27,3 pCt., medens Nedgangen for Piger faktisk spiller saa ringe Rolle for Kriminaliteten i det hele, fordi deres Kriminalitet i denne Aldersklasse overhovedet er saa ringe. Men dernæst maa man navnlig heller ikke overse den meget stærke Svingning, der foregaaer i Retning af at fritage Børn, der have forset sig, for Straf. Uden for Kjøbenhavn blive i de seneste Aar næppe Halvdelen, og i Kjøbenhavn kun mellem $\frac{1}{3}$ og $\frac{1}{4}$ straffede af de Børn, der have været under Forsøgning ved Retten for egentlige Forbrydelser. Tager man dette Forhold med i Betragtning, fremkommer der en meget alvorlig Stigning i Børneforbrydernes Antal gennem hele Perioden, hvorom navnlig Tabel G indeholder nærmere Oplysning. Endnu uheldigere stiller Forholdet sig i den følgende Aldersklasse (15—18 Aar). Tallene stige gennem hele Tidsrummet, men dog navnlig fra 1891 overordentlig stærkt. I hele Perioden er det absolute Tal godt og vel fordoblet for Mænd, og for Kvinder steget med 50 pCt. Og ret tilsvarende, sørgelige Forhold viser Aldersklassen 18—20 Aar; det absolute Tal fordobler sig i Løbet af Perioden saavel for Mænd som Kvinder. Kriminaliteten er, selv om Hensyn tages til Befolkningsstilvæksten, for hele Aldersklassen 15—20 Aar steget med 66,5 pCt. for Mænd og 45,4 pCt. for Kvinder.

Disse irriske Tal, ikke mindre end selve Hensynet til Betæneligheden ved Tilbagefaldets Betydelighed inden for de ganske unges Aldersklasser, indeholde en aldeles tilstrækkelig Anledning for Lovgivningsmagten til at tage Spørgsmaalet om Statens Forsorgsmyndighed paa dette Omraade op. Det erkendes vistnok nu fra alle Sider — og Ministeriet kan ganske slutte sig dertil — at for Børnenes Bedkommende bør der i hvert Fald kun i et ringe